

แพรวสำนักพิมพ์

เรื่องราวสะท้านสะเทือนของเหล่านักฆ่า จากปลายปากกา
นักเขียนชื่อดังแห่งไต้หวัน ที่ครองอันดับยอดขายสูงสูดนาน ๕ ปีเต็ม!

KILLER

มือสังหาร

ภาคอิสรภาพไร้เทียมทาน

殺手

無與倫比的自由

จิวป่าเตา กิดเดนส์ เขียน
อนุรักษ์ กิจไพบุลทวิ แปล

พิมพ์ครั้งที่ ๑

๑

ลมแรงมาก ซ้ำยังหม่นกว้างชวนให้เอนไหว

ซางเยี่ยมองวิวข้างใต้จากชั้นที่สามสิบเจ็ด

เมื่อมองจากความสูงระดับที่แม้แต่แมวยังไม่กล้าเข้าไปใกล้ เมืองทั้งเมืองกลายเป็นพราหมณ์แล้วหม่นย้อนกลับอย่างยุคโพสตีโมเดิร์น ผู้คนจำนวนมากที่เดิมตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่าจะปลิดชีวิตตนเอง ต่างยั้งมือไว้เพราะความกลัวจนเกินไป ทำให้ได้ย้อนคิดทบทวนว่า แม้โชคชะตาจะเลวร้ายแค่ไหน ก็ไม่ยอมক্ষেติญกับการจำต้องเอาตัวรอดขณะร่างกายอยู่ในสภาวะไร้น้ำหนักยามดิ่งพลุธา

ซางเยี่ยตัวลั่น กระชับคอเสื้อแน่นขึ้น

เขาเหมือนกับทุกคน กลัวตายด้วยกันทั้งนั้น

ยืนอยู่มุมสูงของเมืองนี้ ใช้เวลาไปเปล่าๆ แล้วหนึ่งชั่วโมงหันที่

“ไม่ยุติธรรม นี่มันไม่ยุติธรรมเลยแม้แต่ชนิดเดียว...”

ซางเยี่ยย่อเข่าลงซ้ำๆ ลดศูนย์ถ่วงลงต่ำเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดอาการหน้ามืดแล้วพลัดตกลงไปจริงๆ

เขาเคยอ่านจากคอลัมน์นี้ในหนังสือพิมพ์เบ๊ือนซอสมะเขือเทศบนโต๊ะร้านอาหารเช้า เป็นคำพูดของผู้เชี่ยวชาญที่ไม่รู้ไปเอาสถิติมาจากไหนบอกว่า คนที่ยืนทบทวนเรื่องฆ่าตัวตายอยู่บนดาดฟ้าเกินเก้าสิบนาที วันนั้นจะ

ไม่มีทางฆ่าตัวตาย คนที่จับมีดปอกผลไม้จ้องข้อมือตัวเองเกินหนึ่งร้อยนาทีแล้วยังไม่กรีด วันนั้นจะไม่มีทางฆ่าตัวตาย คนที่ถือขวดยานอนหลับหรือยาฆ่าหญ้า ใช้เวลาทบทวนหนึ่งร้อยสิบห้านาทีแล้วยังไม่ยอมกระดกกลืน วันนั้นจะไม่มีทางฆ่าตัวตาย

คนที่ใช้เวลาจนเกินกำหนดแล้วยังตัดสินใจทำลายชีวิตตัวเองไม่ได้ วันนั้นจะไม่ทบทวนตัวเองเลือกทำลายตัวเองอีก

นี่เป็นระบบป้องกันตนเอง เพื่อให้การกระทำหนึ่งเง่าได้หลีกเลี่ยงออกจากอันตราย พระเจ้าติดตั้งระบบนี้ไว้กับตัวมนุษย์อย่างนั้นหรือ

หรือว่าเป็นงานวิจัยไร้สาระที่นักจิตวิทยาคนหนึ่งทำขึ้นเพื่อเย้ยเยาะบรรดาผู้คนที่ปรารถนาในความตายไม่แข็งขันพอ

เลยจากกำหนดเวลาปลอดภัยจากการฆ่าตัวตาย ยังต้องทรมานต่ออีกยี่สิบห้านาที

“ไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย...ทำไมฉันต้องมายืนตากลมอยู่ตรงสถานที่บ้าบออย่างนี้ด้วย”

ซางเยี่ยซุกไบหน้ากับหว่างเช่า

เขาไม่เคยโลภ และไม่มีความต้องการทางวัตถุที่ฟุ่มเฟือย ชีวิตนี้ไม่เคยซื้อของราคาเกินสามพันหยวน สาเหตุที่ทำให้เขาต้องติดหนี้ก้อนโตที่ชีวิตก็ใช้คืนไม่หมด เป็นเพราะความไร้เดียงสาของตนล้วนๆ

เป็นเพราะความไว้นื้อเชื่อใจต่อโค้ชผู้ฝึกสอนที่ปั้นเขามาตั้งแต่ ม.ปลายจนถึงมหาวิทยาลัย เขาเซ็นชื่อเป็นผู้ค้ำประกันบนสัญญากู้ยืมอย่างเต็มใจ ใครจะไปรู้ว่าไอ้“บริษัทบริหารสินทรัพย์จงเจี๋ย”ผู้ให้กู้ในหนังสือสัญญาที่ใช้ชื่อคู่ดีเป็นทางการขนาดนี้ ที่แท้จะเป็นพวกแก๊งเงินกู้นอกระบบอันมหาโจ่ง

โค้ชนั้นก็ฟ้าทิมชาติ วันที่สองหลังจากเขาเซ็นชื่อแล้ว ก็หายสาบสูญไปไม่เหลือเงา

ซางเยี่ย นักกรีฑาทีมชาติผู้เก่งฉกาจ นับจากนั้นมา เงินรางวัลจากการแข่งขันก็ไม่เคยตกเข้ากระเป๋าตัวเองอีกเลย

ไม่ว่าจะไปแข่งขันถึงที่ไหน ก็ไม่เห็นเงาของคนทวงหนี้ผู้นอนที่นั่งคนดู

กลับถึงบ้าน สิ่งที่ต้องรับคือสีแดงป้ายเต็มฝาผนังน่าสะพรึง กระสุนปืน
ที่ห่ออยู่ในซองจดหมาย

ญาติมิตรผู้มีชื่ออยู่ในรายชื่อโทรศัพท์มือถือ ล้วนถูกคนทวงหนี้ระเบิดไล่
ไปสามรอบ แม่แต่แฟนสาวที่คบกันมาสามปียังถูกก่อกรวน บีบให้เล่นหนังโป๊
หาเงินจ่ายหนี้ให้แฟน

สุดท้ายยอมมีแต่เลิกกันไป

“คนที่เป็นอย่างนี้ไม่ใช่ฉันสักหน่อย พวกคุณก็รู้อยู่แกล้งดี! ทำไมต้อง
ตามรังควานแต่ฉันด้วย!”

ซางเยี่ยเคยคำรามเช่นนั้น

“พวกพี่ๆ ปล่อยฉันไปเถิด! ถ้าพวกพี่ซ้อมฉันจนตายอยู่ตรงนี้ ฉันจะ
ใช้หนี้ได้ยังไงล่ะ!”

ซางเยี่ยเคยอ้อนวอนเช่นนั้น

แก๊งทวงหนี้ นอกกรอบไม่เคยสนใจคุณ บนสัญญากู้ยืมมีชื่อของคุณ
ยังไงก็กัดคุณไม่มีปล่อย

กฎหมายยามกลางวัน ใช้ปกครองโลกยามกลางคืนไม่ได้

คืนมืด มีกฎหมายที่หยิบออกมาวดใครไม่ได้ แต่ดำเนินไปอย่างราบรื่น

ทรัพย์สินถูกซูดริตจนเกลี้ยง สิ่งของมีค่าเพียงเล็กน้อยถูกฉกชิงไป
จำหน่ายหมด ซีโคงถูกซ้อมหักสองครั้ง รูปเปลือยหลังจากที่โดนอัดจน
จมูกเข้าหน้าวมก็ถ่ายแล้ว ถึงขั้นเคยเลี้ยงตายเป็นคนขนยาจากประเทศไทย
เข้ามาให้คนพวกนั้นถึงสองรอบ เจ็บกันแทบตาย

ผลของการทำตัวเชื่อฟังนะหรือ

ตัวเลขหนี้สินกลับขยายตัวด้วยสูตรคณิตศาสตร์อันพิลึกพิลั่น เพิ่มศูนย์
มาหนึ่งตัว!

“แจ้งความ” ทางเลือกชั้นพื้นฐานที่สุดนี้ก็ใช้จะไม่เคยทำ

เพียงแต่แจ้งความไปก็จับใครไม่ได้ หรือควรบอกว่าไม่มีใครให้จับ
ตำรวจคนที่ลงบันทึกประจำวันให้ซางเยี่ย เชื่อว่าแม้แต่ความคิดจะทำ
คดีนี้ก็ไม่เคยมี หรือไม่มีก็สร้างท่าลงบันทึกบนกระดาษเปล่าที่ไม่ใช้สมุดรับ
แจ้งความเลยด้วยซ้ำ

“คุณครับ ถ้าช่วยได้พวกเราขอต้องช่วย กฎหมายมีไว้คุ้มครองชาวบ้าน
ธรรมดาอยู่แล้ว เพียงแต่กฎหมายส่วนกฎหมาย พวกคนไร้การศึกษามันก็
ไม่สนใจอยู่ดี ในสายตาพวกเรามีแต่คำว่าติดหนี้ ผมว่าถ้าคุณอยากแก้ไข
เรื่องนี้จริงๆ ต้องอาศัยความจริงใจของคุณเท่านั้นแหละ”

“...” ซางเยี่ยปากอ้าตาเหลือก

ตำรวจที่รับแจ้งความควักนามบัตรใบหนึ่งจากกระเป๋าเสื้อยื่นให้ บน
นามบัตรเป็นเบอร์โทรศัพท์ของบริษัทบริหารจัดการสินทรัพย์ และพูดว่า
“บริษัทนี้ร่วมก่อตั้งโดยตำรวจที่เกษียณอายุราชการแล้ว เป็นธรรมดาว่าพวก
ชุดเลือดชุดเนื้อข้างนอกเยอะ คุณลองโทรไปถามดูไหม”

ซางเยี่ยยังรู้ดีว่าคำว่าโง่สะกดยังไง ก่อนหน้านั้นเขาทำความผิดมหันต์
เพราะเชื่อใจผู้มีพระคุณมากเกินไปนั่นเอง

นามบัตรใบนั้น ซางเยี่ยฉีกทิ้งตั้งแต่ก้าวพ้นจากโรงพัก

หมดหนทางไปแล้ว

ทำอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น

ไม่ว่าตนจะหนีจะซ่อนอย่างไร ก็หลบคนทวงหนี้มากอหิทธิฤทธิ์เหล่านั้น
ไปไม่พ้น

นอกจากตาย

เหลือแต่ความตายเท่านั้น สิ่งเดียวที่ซางเยี่ยตัดสินใจแทนตัวเองได้

ไม่ช้าก็เร็ว ยังไงก็ต้องถูกฆ่าตาย ยิ่งต้องคอยหวาดผวา ไม่รู้ว่าวันตาย
ของตัวเองจะเป็นวันไหน สู้รับๆ ตัดสินใจแทนตัวเองเสีย อย่างน้อยก็ยังมีย
ศักดิ์ศรีหลงเหลือบ้าง ไม่ต้องแสดงฉากคุกเข่าร้องขอชีวิตทั้งที่รู้ว่ายังไงก็ต้อง
ตายอยู่ดี

ลมแรงมาก

กระโดดลงจากตึกสูง ตายไม่ต้องสืบ ตายเละเตะ รวดเร็วและแน่นอน
ก้าวข้ามความอยากมีชีวิตอยู่ให้นานขึ้นอีกสักสองสามนาทีก็ยิ่งดี ชางเยี่ย
กล่อมตัวเอง ด้วยกลัวว่าระหว่างดิ่งพสุธาจะมีเวลาให้ใช้ขบคิดทบทวนน้อย
เกินไป ชางเยี่ยรีดเอาเรี่ยวแรงที่ยังเหลือ ทบทวนชีวิตยี่สิบหกปีอันสั้นกุดของ
ตัวเอง

ขโมยของครั้งแรก ทะเลาะวิวาทครั้งแรก เลี้ยงสุนัขครั้งแรก โกง
ข้อสอบครั้งแรก ลงสนามทดสอบครั้งแรกก็ขณะเป็นนักเรียนที่มโรงเรียน ได้
แชมป์วิ่งร้อยเมตรชายระดับประเทศครั้งแรก กระโดดไกลครั้งแรกก็ทำลาย
สถิติเขต แต่เสียชีวิตที่ไม่มีพยานรู้เห็น เปลี่ยนมาฝึกซ้อมทศกรีฑาครั้งแรก
ก็ได้ครองแชมป์ระดับวิทยาลัยวิชาชีพ เข้าแข่งขันทศกรีฑาชิงถ้วยยูโรป้า
ครั้งแรกก็ได้อันดับสี่ อนาคตสวยหรู ได้จับมือครั้งแรก จูบครั้งแรก ร่วมรัก
ครั้งแรก หักอกครั้งแรก ออกหักครั้งแรก พาผู้หญิงกลับบ้านค้างคืนครั้งแรก
ได้รับการเสนอชื่อเป็นสิบยาวชนดีเด่นแห่งเมืองอี่หลานครั้งแรก เกิดความคิด
ขอแต่งงานครั้งแรก เป็นผู้ค้าประกันครั้งแรก...เป็นผู้ค้าประกันครั้งแรก...เป็น
ผู้ค้าประกันครั้งแรก...

“พอแล้ว”

ชางเยี่ยตัดสินใจหยุดความทรงจำไว้เพียงเท่านี้

ชีวิตต่อจากนั้น คือคราบสกปรกที่หึงซึกโครกตกน้ำก็ยังไม่หาย

ชางเยี่ยมองดูเวลาบนโทรศัพท์มือถือราคาถูกแวนหนึ่ง

“ก่อนจะกระโดดลงไป ฉันต้องพูดให้กระจ่าง...ฟังให้ตึนะ...”

ชางเยี่ยหยิบปากกาถูกลิ้นสีน้ำเงินในกระเป่าเสื้อ ที่สกรีนเบอร์โทรศัพท์
สำนักงานผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรคนหนึ่ง ออกแรง
ขูดขีดลงบนฝ่ามือ “ฉันใช้เวลาทบทวนหนึ่งร้อยนาที แต่ก็ยังกระโดด” เขา
คัดง้างนักจิตวิทยาว่างจัดที่อยู่มุมใดมุมหนึ่งบนโลกใบนี้อ่างอ่อนแรง

จากนั้นปาปากกาทิ้งอย่างแรง วัตถุพุ่งตัวตามแรงโน้มถ่วง พันหาย
จากสายตาอย่างรวดเร็ว

อีกไม่กี่วินาที ตัวเขาก็คงจะหายสาบสูญไปจากโลกนี้อย่างหมดจด

เหมือนกัน

ซางเยี่ยยืนอยู่บนขอบดาดฟ้าแสนอันตราย กางแขนทั้งสองข้าง
หลับตาพร้อมหายใจเข้าออกอย่างยากเย็น

รอกระแสลมแรงจากไกลๆพัดพาเขาไปพร้อมโชคชะตา

ซางเยี่ยอดน้ำตาไหลไม่ได้

...ความจริงแค่ก้าวขาออกไปก้าวเดียวก็จบสิ้นแล้ว เขาก็ยังไม่กล้า

ผลปรากฏว่ายังต้องรอกระแสลมซึ่งไร้ส่วนเกี่ยวข้องกับโดยสิ้นเชิงมาช่วย
ปลิดชีวิตให้

ลมมาแล้ว

เส้นผมของซางเยี่ยปลิวไปข้างหลัง เขาสูดเอาลมเย็นเข้าไป สองตา
ปิดแน่นกว่าเดิม

...แรงไม่พอ ลมแรงไม่พอ

ลมผ่านไปแล้ว ซางเยี่ยยังคงยืนอยู่ขอบกำแพงกันดาดฟ้า

“...” เขาถอนหายใจด้วยโล่งใจไปเปลาะหนึ่ง แต่ยังคงกางแขนสองข้าง

แน่น

ผ่านช่วงเวลาหายใจเข้าออกสิบเจ็ดครั้ง ลมมาอีกแล้ว

คราวนี้ลมม้วนตลบมาจากด้านหลัง ซางเยี่ยรู้สึกว่เส้นขนทั่วตัวลูไป
ข้างหน้า

ขณะที่ร่างกายเอนไปด้านหน้าเล็กน้อย เขาได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้น
อย่างชัดเจน

ตุบ ตุบ ตุบ! ตุบ ตุบ ตุบ!

แต่

“ยังไม่แรงพอ” ปลายจมูกของซางเยี่ยสัมผัสเอวเย็น ฟันขบแน่นหลัง
กระแสลมผ่านไป

ผ่านไปแล้วครึ่งชั่วโมง

ลมมาๆไปๆ ซ้ายๆขวาๆ แรงแล้วแรงขึ้นอีก

แต่นักทศกริฑาติกริฑิมชาติก็ยังไม่ถูกพัดตกจากตึก

ซางเยี่ยลืมนสิ้นแล้ว หรือจิตใจมองข้ามความจริงข้อนี้ : กล้ามเนื้อสองขา

ที่ผ่านการฝึกฝนอย่างเข้มงวด เชื่อมติดอยู่กับขอบดาตฟ้าอันเสียวใส่วัสดุจ
เหล็กกล้า ผ่านทางจิตใต้สำนึกของความกลัวตาย

กระแสนลมแรงบนตึกสูงระดับนี้ ไม่ว่าจะพัดเข้าใส่อย่างไร ก็อย่าหมาย
จะขยับสองขาของเขาได้

ขณะข้างเยี่ยเตรียมสัมผัสกับกระแสนลมแรงระลอกถัดไป กระเป๋าเสื้อ
ก็ปลิ้นปล้อน

ข้างเยี่ยชักมือกลับมาล้างหีบโทรศัพท์มือถือด้วยสีหน้าไร้อารมณ์
ไม่แสดงหมายเลขเรียกเข้า...เป็นไอ้พวกวายร้ายผีดูดเลือดโทร.มาอีกแ
หลายวันก่อนพอมือถือดังก็รีบกดทิ้ง คราวนี้เขากลับรับสายโดยไม่
แม้แต่จะคิด ข้างเยี่ยรู้สึกว่าการรับโทรศัพท์สายนี้ช่วยเร่งเร้าความอยากตาย
ให้เขาได้

“ที่ ไอ้หน้าเหมีนไม่รู้จักตาย! ในที่สุดก็ยอมรับสายแล้วเรอะ” เป็นเสียง
ของเสี่ยวเงิน

“...” ข้างเยี่ยกลืนน้ำลายอีกหนึ่ง

“ฟังให้ดีนะ ไม่ว่าจะแกจะหลบอยู่ที่ไหน ต่อให้หนีไปถึงจีน บริษัทก็จะ
หาตัวแกเจออยู่ดี!”

“อืม” ข้างเยี่ยอยากตะโกนด่าสวน แต่กลับบ้วนคายถ้อยคำชี้ตลาด
ออกมาได้เพียงเท่านั้น

“แต่แกก็อย่าคิดมากนักเลย ไหนๆวันนี้แกก็ดวงขึ้นแล้ว ฉันทโทร.มา
นี่นะก็เพื่อจะบอกวิธีหาเงินดีๆให้ฟัง พาสปอร์ตที่แกใช้เดินทางไปเมืองไทย
คราวก่อนยังเก็บไว้ใช่ไหม” น้ำลายของเสี่ยวเงินคล้ายพ่นออกมาทางหูโทรศัพท์

“จะ...จะทำอะไร” ร่างกายข้างเยี่ยเปิดระบบโต้ตอบอัตโนมัติ

“ทางบริษัทจะขอซื้อพาสปอร์ตของแก ให้ราคาตลาด แปะหมื่นหยวน”

“ซื้อแล้วเอาไปทำไม”

“ถามหาอะไรไม่ทราบ! เงินแปดหมื่นใช้หักดอกเบี้ยของสัปดาห์นี้ได้
แล้วจะคิดอะไรอีก”

“...”

“อย่าเงิบบลี คนอุตุสำหรับชี้ทางง่ายๆสบายๆให้ขนาดนี้ทำเป็นไม่เห็น

อยากตายหรือไง!”

แปดหมื่นนั่นหรือ...ได้แค่ค่าดอกเบี๋ยสัปดาห์เดียวยังหรือ
คนทั่วไปใช้เงินแปดหมื่นอยู่ได้ตั้งครึ่งปีไม่ใช่หรือ

อีกปากของโทรศัพท์ เลี้ยวเงินส่งเสียงข่มขู่เจือเส้าสร้างเป็นพ่อพระ
หน้าขะแยงมาเรื่อยๆ

ซางเยี่ยรู้แสบใจดี ต่อให้ยึดอายุออกไปอีกสัปดาห์ ชีวิตของเขาก็ไม่
เกิดอะไรเปลี่ยนแปลง

แต่ซางเยี่ยก็รับฟังเวลาและสถานที่จากเสียงเงินอย่างตั้งใจ แล้ว
ล้มตาคืน

ขณะล้มตัวลงกองบนพื้นดาดฟ้า มองดูห้องฟ้าที่เป็นสี่เหลี่ยมใหญ่...

“ฉัน แม่แต่ตายก็ยังไม่มิลิที่จริงหรือ”

ซางเยี่ยไม่ได้ร้องไห้

เพียงใช้มือทำเป็นรูปปั้น ยิงใส่ขมับตัวเองอย่างเสแสร้งและซื่อฉลาด

๒๓

วันนี้อากาศดีมาก

แสงแดดจัดจ้าปกคลุมเมืองแสนธรรมดาเมืองนี้อย่างอบอุ่น เหมือนยาออกฤทธิ์ชนิดพิเศษ ทำให้ส่วนประกอบทางเคมีของความอึดอัดใต้ฝ่าเท้า ผู้คนที่เดินขวักไขว้ละลายหายไปอย่างเงียบเชียบผ่านการสังเคราะห์แสง

แม้แต่ช่างเย็บผู้อยากฆ่าตัวตายเมื่อสามวันก่อน บัดนี้นั่งกินหมี่ผัดข้างทางก็ยั่งรู้สึกอารมณ์ดี

เคี้ยวเส้นมะหมื่ออย่างออกรส พลางอ่านหนังสือพิมพ์ *แอ็บเปิ้ลเดลี* บนโต๊ะข่าวสังคมเกี่ยวกับโศกนาฏกรรมและเรื่องชั่วร้าย มีคนจงใจวาด “ภาพจำลองเหตุการณ์” แบบการ์ตูนปัญญาอ่อน น่าขันจริงๆ แค่นี้ผู้ถูกคุกคามทางเพศก็เศร้าใจมากพอแล้ว นักข่าวยังเขียนเล่าขั้นตอนการลวนลามทำร้ายไว้ในเรื่องข่าวอย่างละเอียด ช้ายังวาดภาพการ์ตูนขุดตา เพื่อให้มวลชนหัวไปได้ข่มขืนเธอทางสายตาก็ จะให้รู้สึกอย่างไร

แต่เรื่องราวมืดหม่นเศร้าหมองเหล่านี้กลับมอบกำลังใจประหลาดให้กับช่างเย็บ

มนุษย์เป็นสัตว์ที่รู้จักใช้ทุกวิถีทางปลดปล่อยตัวเอง
ทั้งๆ ที่บนโลก คนมีชีวิตสุขสบายกว่าตนเมื่ออยู่เต็มห้องถนน แต่ก็ยังนิยมพูดเรื่องอดออดมบุญบารมี บอกว่าเทียบกับข้างบนไม่ได้ เทียบกับข้างล่างยังเหลือเฟือ

ขณะกินอาหารราคาถูก มักระลึกถึงเด็ก ๆ พุงโลในประเทศแถบแอฟริกา ซึ่งไม่เคยรู้จักพบหน้า และไม่มีวันได้รู้จักพบหน้า เด็กขาดโปรตีน ขาดวิตามิน ขาดแคลนทุกอย่างยกเว้นการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ หลังจากระลึกเสร็จอาหารในปากก็เชื่อว่าจะอร่อยขึ้นกว่าเดิม

ถูกตามทวงหนี้ ช่มชู้คุกคามตลอดทั้งวัน ชางเยี่ยอาศัยการเสพข้าวคร่ำของผู้เคราะห์ร้ายบนหน้าหนังสือพิมพ์ปลอมใจตน มองคนมีชีวิตเลวร้ายยิ่งกว่าเขา อย่างเช่นภรรยาสัญชาติเวียดนามที่ถูกสามีใช้ขูดเหล็กตีหน้าเสียโฉม ผู้หญิงขายตัวพากตรงข้ามที่ถูกแก๊งค้ำมนุษย์โยนทิ้งทะเล นักเรียนม.ต้นที่ถูกเพื่อนมอมเมาแล้วเรียงคิวระหว่างเที่ยวฉลองเรียนจบ ถูกพ่อกับปู่ตัวเองร่วมกันข่มขืนแปดปีจนตั้งท้อง... ลูกในท้องเป็นของใครยังเป็นปริศนา ผีนรกเอ๊ย ลึก ๆ ในดวงวิญญาณของชางเยี่ยคล้ายกับได้รับการปลอมประโลม

ทุกครั้งที่ชางเยี่ยได้รับกำลังใจจากความทุกข์ทรมานแสนสาหัสของผู้อื่น ลักษณะนี้ เขาจะเกิดความรู้สึกผิดบาป

โดยเฉพาะเมื่อสำนึกได้ว่าตัวเองก็ไม่หนักเป็นคนดีสมบูรณ์แบบเช่นกัน บางทีชางเยี่ยใช้เรื่องกฎแห่งกรรมปลอมตัวเอง... แม้เขาจะไม่โลกและไม่ใช้เงินฟุ่มเฟือย แต่เป็นเพราะตนไม่ใช่คนดีบริสุทธิ์ วันนี้ถูกพวกลูกหมามาเพี้ยไล้บีจนหมดท่า ก็เชื่อว่าจะไม่สมควรเสียทีเดียว

การปลอมตัวเองด้วยวิธีสำนักผิดเช่นนี้ แน่แน่นอนว่าเป็นเรื่องต้อยต่ำเหลือเกิน

ขณะตกไข่พลูกลูกสุดท้ายเข้าปาก ชางเยี่ยรู้สึกว่าย่างหลังมีเงาเพิ่มมาสองเงา

ชางเยี่ยหันไปอย่างประหม่า เห็นไอ้หนักเลงสองคนที่เคยซ้อมเขาจนซีโครงหักยืนอยู่ตรงนั้น

วืง!

ก้นของชางเยี่ยเพิ่งจะพ้นจากเก้าอี้ หัวไหล่ก็ถูกกดลงทันที

“หนีไปไหน” ไอ้หนักเลงนั่นแค้นหัวเราะ

“นักทศกริษาแล้วไง เร็วกว่ากระสุนปืนนั่นรี” นักเลงอีกคนซุกมือไว้ในอก แสร้งทำเป็นว่าในนั้นมีปืนซ่อนอยู่

เมื่อครู่จะวิ่งยังวิ่งพันทัน แรงที่กดลงบนหัวไหล่แม้จะหนักหน่วงแต่ไม่ถึงกับตรึงแน่น ดันที่เดียวก็หลุด โดยเฉพาะเมื่อซางเยี่ยรู้ว่า กุ๊ยสองตัวนี้ยังไม่ถึงระดับมีสิทธิ์พกปืนติดตัว

แต่เขาก็ได้รับอนุญาตขึ้น

ซางเยี่ยสูญเสียความกล้าไปจากกันบึง

เจ้าของร้านก๋วยเตี๋ยวที่ยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามแสร้งทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ก้มหน้าก้มตาถือตะกร้อลวกใบที่เปื่อยจนนิ่มและไปนานแล้ว การแสร้งทำเรื่องจริงจังจะเจอเรื่อง เจ้าของร้านก๋วยเตี๋ยวหวังเพียงสามคนนั่งเอาเรื่องไปสะสางกันที่อื่น

“บริษัทประกาศตามหาตัวแกขนาดนี้ คิดว่าจะหนีสายตาที่มีอยู่ทุกที่ของบริษัทพันรี” กุ๊ยที่กดไหล่เขาไว้พูดเสียงดัง

ซางเยี่ยปลันนึกขึ้นได้ ที่จริงเขาไม่จำเป็นต้องรีบร้อนวิ่งหนีนี่นา!

“เดี๋ยว ดอกเบี๋ยสัปดาห์นี้ฉันจ่ายแล้วนี่ ต่อให้จะตามตัวฉัน ก็ยังไม่ควรจะถึงเวลา...”

อย่างน้อย วันนี้ไม่ต้องจ่าย

“แกบอกว่าแกจ่ายดอกเบี๋ยแล้ว จ่ายให้ใครละ” กุ๊ยที่กดไหล่เขาพูดอย่างสงสัย

“จ่ายให้เสี่ยวเงินโง่ ฉันขายพาสปอร์ตให้บริษัทไปแล้วไม่ใช่หรือ” ซางเยี่ยเร่งเสียงดังขึ้น

แม้สีหน้าของซางเยี่ยจะหวาดกลัว แต่เรื่องขายพาสปอร์ตซัดดอกเบี๋ยไม่เหมือนคำปดที่แต่งขึ้นสดๆ

นักเลงสองคนมองตากันแวบหนึ่ง แต่ไม่เคยได้ยินเสี่ยวเงินพูดถึงมาก่อนนะ

“เอาเป็นว่าสองสามวันนี้บริษัทตามหาตัวแกอยู่ แกก็ไปคุยกับบริษัทเอาเองละกัน!”

นักเลงทั้งสองน้ำเสียงไม่แข็งกร้าวเหมือนอย่างเดิม เพียงตบไหล่
ซางเยี่ยสองที แสร้งทำเป็นสนิทแล้วหัวปักเขาไป

ซางเยี่ยไม่มีทางเลือก

เขาไม่มีทางเลือกมานานมาก นานมากๆ แล้ว

๓

มาเฟียก็เหมือน

เราๆท่านๆ ชอบเงินมากกว่าชอบอัดคน การอัดคนเป็นเพียงหนึ่งในวิธีดัดเงิน หากได้เงินโดยไม่ต้องอัดใครจะเป็นใครก็ไม่ชอบลงไม้ลงมือหรอก - ถ้าคุณเชื่อคำพูดที่กล่าวมานี้ คุณก็จงจวนคู่ควรกับคำว่าไร้เดียงสา นั่นแหละ!

หาเงิน มี“วิธีการปกติ”ตั้งมากมาย

ไม่เลือกล้มมาซีฟ แต่เลือกหาเงินด้วยเส้นทางคดงอบิดเบี้ยว แสดงว่าคนคนนี้เป็นโครงสร้างทางจิตใจผิดเพี้ยนจากผู้คนปกติทั่วไป

คนที่เข้าแก๊งมาเฟีย ไม่เพราะทางนี้เพียงหาเงินได้ ซ้ำยังสามารถใช้วิธีการรุนแรงแบบดึกดำบรรพ์ข่มขู่ผู้คนที่เดินทางถูกบนสังคม อย่างหลังต่างหากที่เป็นเรื่องหลัก โหมไฟให้จิตวิญญาณด้านมืดของนักเลงอันธพาลเดือดพล่านไม่อย่างนั้นไปขายไก่ทอดตามครรถองน่าจะได้เงินเยอะกว่าด้วยซ้ำ

ซางเยี่ยที่ถูกพาตัวไป“บริษัท”ได้เรียนรู้อย่างลึกซึ้งแล้วว่า อะไรคือความหน้าด้าน

คำว่า“บริษัท” ไม่ว่าจะ เป็น“บริษัทบริหารสินทรัพย์”หรือ“บริษัทรับทวงหนี้” ต่างก็เป็นกิจการรับเงินที่ปลายสายของธุรกิจมาเฟีย อาศัยการเก็บเงินตามระบบ ไม่เพียงหาเงินได้เท่านั้น ยังฝึกลูกน้องให้มีลูกบ้าในการข่มขู่ผู้คนในสังคม นับเป็นการอบรมทางอาชีพขั้นพื้นฐานก็ว่าได้

นายใหญ่ประจำสาขาบริษัทแห่งนี้มีประวัติใหญ่โตไปหน่อย ชื่อว่าพี่ผายเกอ

พี่ฉายเกอเหตุที่ได้ชื่อว่าฉาย (ทรัพย์สิน) ไม่ใช่ได้มาเปล่าๆ เขาควม
รวมบริษัทรับทวงหนี้ที่เล็กกว่าจำนวนไม่น้อยเป็นเวลาสองปีติดๆกัน ขณะนี้
สายงานที่รับผิดชอบ ผลประกอบการติดสามอันดับแรกจากบริษัทรับทวงหนี้
สามสิบกว่าแห่งในสังกัดเหลืงเมียนฝอ (พ่อพระหน้าเย็น) หากให้กิจการของ
พี่ฉายเกอรุ่งเรืองอย่างนี้ต่อไป ไม่นานก็จะได้รับความสำคัญจากเหลืงเมียนฝอ
กลายเป็นว่าที่รองเจ้าพ่อใหญ่มาแรง

พี่ฉายเกอนั่งหน้าทีวี แต่ไม่ได้เียงหน้า เอาแต่ศึกษาวันทีบนปฏิทินจีน
นับว่าควรเชิญพระพรหมสี่หน้าที่เช่าจากประเทศไทยเข้ามาตั้งบูชาในบริษัท
เมื่อไรดี แนนอนว่าไม่ได้ชำเลืงมองซางเยี้ยแม่แต่แวบเดียวเช่นกัน

เลืงเงินนึ่งไขว่ห้างสูบนุหรี มองดูใบหน้าโกรธจัดจนบิดเบี้ยวของ
ซางเยี้ยอย่างไม่วีใสใจ

“พาสปอร์ตเหรอ ไซ่ ฉันทกำลังหาซื้อพาสปอร์ตให้พี่ฉายเกออยู่ แต่
แกเคยเอามาให้ฉันทตั้งแต่เมื่อไหร่” เลืงเงินพนควันนุหรี สายตามองขึ้น
“สิ่งเดียวที่แกทำตลอดหลายวันมานี้ ก็คือตัดสายฉันททิ้ง”

ปฏิเสธกันหน้าด้านๆ

“สามวันก่อน ฉันทไปสถานีตั้งซีตามนัด ให้พาสปอร์ตกับมือคุณแท้ๆ!
คุณยังให้เงินกินข้าวฉันทด้วยสองพัน แล้วยังบอกอีกว่า ค่าพาสปอร์ตแปดหมื่น
ใช้ซัดดอกเบีย่สัปดาห์นี้!” ซางเยี้ยร้องสุดเสียง “พี่ฉายเกอ! พี่ต้องเชื่อฉันท!”

ฉายเกอทำหูทวนลม ตั้งหน้าตั้งตาศึกษาวันเชิญพระต่อ

เลืงเงินพนควันนุหรีใส่หน้าของซางเยี้ยซ้ำๆ

“สมัยนี้นักโทษหนีคดีที่อยากเปลี่ยนชื่อแซ่ขึ้นเครื่องบินไปต่างประเทศ
มืออยู่ถมถืด ใครบ้างไม่รู้ว่าราคาตลาดของพาสปอร์ตเล่มหนึ่งขึ้นถึงสองแสน
แล้ว แกดันบอกว่าชายให้ฉันทแค่แปดหมื่น ใครจะไปเชื่อ!”

เลืงเงินชำเลืงซางเยี้ยด้วยหางตา

ใครบ้างไม่รู้งั้นรี

พาสปอร์ตเล่มหนึ่งขายได้เท่าไร คนปกติธรรมดาทั่วไปใครจะรู้!

“สองแสน...คุณบอกฉันทว่าแปดหมื่น! คุณบอกกับฉันทว่าแปดหมื่น!”

ซางเยี้ยหน้ามืด

“เครดิตของเสียเงินคนนี่ใครบ้างไม่รู้ ถ้าของมันมีมูลค่าสองแสน ฉันก็ต้องจ่ายเต็มให้แกสองแสนสิวะ โอ๊ย! แปะดหมิ่น ฟาดินลงโทษหรือไง! ถ้าแกเอาพาสปอร์ตมาขายฉันตอนนี้ ฉันไม่เพียงจะให้แกเลยสองแสน ยังจะเพิ่มให้อีกแสนหนึ่งด้วย!”

“ฉันจะไปหาพาสปอร์ตที่ไหนมาขายคุณอีกล่ะ! คุณ...”

ไม่ว่าช่างเยี่ยกับเสียเงินจะทะเลาะกันเสียงดังแค่ไหน อย่าว่าแต่พี่ฉายเกอ แม้แต่ลูกสมุนคนอื่นๆ ในบริษัทยังไม่แม้แต่จะมองมาทางช่างเยี่ยสักครั้ง พวกเขาไม่มีใครพูดสอด ต่างดูข่าวทีวี เทะเม็ดแตกกันอย่างเกียจคร้าน ครึ่งชั่วโมงผ่านไป สมองของช่างเยี่ยลับสนไปหมดแล้ว

ต่อให้เป็นคนปัญญาอ่อน ยืนฟังสองคนนี้ก็คุยกันไม่ถึงห้านาที ก็น่าจะรู้แล้วว่าใครเป็นฝ่ายพูดโกหก หากไม่ใช่พวกอันธพาลเชื่อคำพูดของเสียเงินเต็มอก ก็ไม่รู้สิว่าเสียเงินยกยอกเงินพาสปอร์ตเป็นเรื่องใหญ่ ไหนๆ ขยะก็คือขยะวันยังค่ำ – ส่วนช่างเยี่ยที่ได้แฉียงเสียงแข็ง เป็นเพียงการแสดงที่น่ามา ซึ่งความอับอายให้กับตนเองเท่านั้น

“พี่ฉายเกอ! พี่เชื่อฉันหรือเชื่อเขา!” ช่างเยี่ยดวงตาแดงก่ำด้วยเส้นเลือดฝอย

ฉายเกอขมวดคิ้ว ในใจนึกว่า ทำไมช่วงนี้ไม่มีวันมงคลเอาเสียเลยนะ...

ช่างเยี่ยเริ่มสำนึกแล้ว

“ได้! พี่ฉายเกอ พี่เองก็ฟังให้ดี! คิดจะปรักปรำกัน ใครบ้างทำไม่เป็น! ฉันขอบอกว่าฉันใช้หนี้พวกที่ครบหกล้านแล้ว! พวกพี่ใครจะเป็นคนออกไปรับ!” ช่างเยี่ยตะโกนสุดเสียงอย่างสติแตก “นับจากวันนี้ ฉันหมดหนี้แล้ว! ถ้าใครมาทวงอีกฉันจะ...”

รับรองว่าเป็นการกระทำที่มีศักดิ์ศรีที่สุดของเขาในตลอดครึ่งปีมานี้

...แต่น่าเสียดาย เรื่องใดๆ ก็ล้วนมีราคาของมัน

ไม่รู้ว่าเป็นคนใช้ดุ้นเหล็กท่อนโตฟาดใส่อย่างแรง จนหน้าแข้งของช่างเยี่ยบวมปูด

จากนั้นทั้งหมดทั้งตื่นระดมเข้าไปส่ออย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

เสียเงินมองไปทางฉายเกอ

ฉายาเกอเยยหน้าขึ้นเล็กน้อย ส่งสัญญาณกันทางสายตา

“ไอคนไม่รู้จักคิด คิดเงินแล้วยังจะแต่งเรื่องโกหก เห็นหน้าทุเรศของแกแล้วอยากถ่ายท้องวะ” เสี่ยวเฉินดับก้านบุหรี่ เดินตรงไปเข้าลิ้วม

ห้านาที่ต่อมา ไม่ได้ยินเสียงกดชักโครก เสี่ยวเฉินเดินออกจากลิ้วมพร้อมคาดเข็มขัดไปด้วย

ห้านาทีนี้ ชางเยี่ยถูกข้อมเป็นช่วงๆ ตามตัวมีแต่รอยเท้า ต่อให้เขาเป็นถึงอดีตนักกรีฑาทีมชาติฝีมือดีที่สุด กระดุกแข็งแค้นไหนก็ทนมือทนเท้าขนาดนี้ไม่ไหว

กลับถึงโซฟา เสี่ยวเฉินพ่นควันอมควันต่อ มองดูชางเยี่ยที่เจ็บปวดจนร้องไม่ออกถูกลากไปห้องน้ำ

ชางเยี่ยที่สลบไสลตื่นขึ้นอย่างรวดเร็ว

พวกลูกกระจอกที่ยังไม่เข้าชั้นนักเลงด้วยซ้ำ กอดหน้าของชางเยี่ยลงในชักโครก แซ่อยู่ในอุจจาระเหม็นคั่งของเสี่ยวเฉิน กด ยก กด ยก กด ยก ชางเยี่ยสำลักจนในโพรงจมูก ชोंงปาก เต็มไปด้วยสิ่งโสโครก

“อุก...อุก...อ๋อก...ฮืด...อย่า...”

กระเพาะของชางเยี่ยยังไม่ทันจะได้ขยะแขยง ท่อทางเดินหายใจก็ตื่นรนขัดขึ้นอย่างรุนแรงแล้ว

พวกก๊วยที่บ้าความรุนแรงเหล่านี้รู้แก่ใจว่าคนที่พวกมันกำลังทรมานนี้ ไร้ความผิด...อย่างน้อยก็ไร้ความผิดในวันนี้ แต่เรื่องทรมานคน หากเริ่มลงมือก็หยุดไม่ได้ โดยเฉพาะเมื่อทำเรื่องชั่วพร้อมกันเป็นก๊วนใหญ่ ใครมือไม้อ่อนก่อน คนคนนั้นก็ขาดความน่าเชื่อถือในสายตาของทุกคนนับจากนี้

นอกห้องน้ำ บทสนทนาเยียบเย็นยิ่งกว่ากำลังดำเนินอยู่

“เรื่องดวงตกเนี่ย...น่ากลัวที่สุด” ลูกสมุนที่ถือแท่งเหล็กงอๆ คนหนึ่งหัวเราะคิกคักกับเสี่ยวเฉิน

“นั่นสิ คนเราอย่าได้ดวงตกเด็ดขาด” เสี่ยวเฉินหรีตา พุดยิ้มๆ ว่า “พอดวงตกนะ ที่นี้ละไม่จบไม่สิ้น มันน่าจะเกิดมารูปเลือดไม่ดี ดวงตกคราวนี้ยังไม่ถึงขั้นสุดด้วย”

บริษัทแห่งนี้ เมื่อไรที่ยืนยันสถานภาพคดีชี้หม่งลูกหนี้ตลอดกาล ก็จะไปเข้าคอร์สตรวจร่างกายอย่างละเอียดมูลค่าเป็นหมื่นหยวนกับทางโรงพยาบาล แต่ไม่ใช่สำหรับแสดงความห่วงใยต่อสุขภาพของลูกหนี้

มันคือการลงทุนของปีศาจร้าย

ฉายเกอหลังตาลง ในที่สุดก็ขยับคอ เอี้ยวบิด ส่งเสียงกระดูกลั่น กรอบแกรบของคนแก่

ขณะนี้ ขางเยี่ยที่บอบช้ำไปหิ้งตัวลูกลากออกมา โยนกองอยู่กับพื้น เหมือนผ้าขี้ริ้ว

บนใบหน้าเต็มไปด้วยสิ่งปฏิญูล หายใจหืดหอบรุนแรง อาเจียนลม อยู่กับพื้นไม่หยุด

...เกรงว่านี่ยังไม่ใช่ว่าภาพไร้ศักดิ์ศรีที่สุดของลูกหนี้ที่เคยเกิดขึ้นกลางบริษัทแห่งนี้

“ถ้าแกขึ้นอ้วกออกมา ก็จงกินสิ่งที่สำรอกกลับไปให้หมด” เสี่ยวเงิน กล่าวเตือน

ลูกสมุนเจ็ดแปดคนยืนล้อมอยู่ข้างตัวขางเยี่ยด้วยสีหน้าเรียบเฉย เตรียมตัวว่าเมื่อไรได้รับสัญญาณก็จะรุมกระแทบต่อ

ฉายเกอชำเลืองมองเสี่ยวเงินแวบหนึ่ง

เสี่ยวเงินพูดเสียงใส “เอาผ้าขนหนูร้อนให้มันผืนหนึ่ง”

และแล้วขางเยี่ยก็ได้ผ้าขนหนูร้อนมาหนึ่งผืน

ขณะผืนผ้าปิดหน้า ค่อยๆ เช็ดสิ่งสกปรกออก ขางเยี่ยออกแรงเช็ด น้ำตาที่ไหลมาให้แห้งไปด้วย เขาไม่มีวันให้คนพวกนี้มีโอกาสเห็นหน้าตาของเขา ไม่มีวัน ไม่มี

เขายังแอบสาบานอีกด้วยว่า เมื่อไรที่ก้าวออกไปจากที่นี่ เรื่องแรกที่จะทำคือเดินตรงเข้าไปใส่ขบวนรถกลางสี่แยกอย่างไม่ลังเล ต่อให้สร้างความยุ่งยากให้กับคนแปลกหน้าที่ขับรถชนคนตายเป็นครั้งแรกก็ไม่แคร์

ฉายเกอวางปฏิทินจีนลง มองหน้าขางเยี่ย

ในที่สุด เขาก็เอ่ยปาก

“แกไม่รู้รู้สึกเหรอ ว่าคนเรามีไตสองข้างก็เพื่อบอกให้คนเราต้องใจกว้าง

หน่อย”

ฉายเกอค่อยๆ ม้วนปฏิทินจีนเป็นทรงกระบอก

ซางเยี่ยมองฉายเกอด้วยสายตางุนงง ยังไม่เข้าใจในทันที

“แล้วก็ดับอีกอย่าง ดับขึ้นใหญ่เมื่อเริ่มขนาดนี้ ไม่รู้สิว่ามันเป็นภาระ
เกินไปหรือ” น้ำเสียงฉายเกอราบเรียบ

ที่นี่ ซางเยี่ยกระจ่างแจ้งแล้ว

ไอ้ผีตุตเลือดนายหน้าค้าอวัยวะในตลาดมืดพวกนี้ ลักวันต้องตกนรก
หมกใหม่...

ฉายเกอพูดจบแล้ว ตั้งหน้าตั้งตาศึกษาปฏิทินจีนของเขาต่อไป

เสี่ยวเงินรับช่วงต่อ พูดว่า “ฟังให้ดีไอ้หน้าเหม็น สองอย่างนี้ในตัวเก
พอหักลบกันได้หนึ่งในสาม แต่ฉันจะคิดให้แก่มากหน่อย หักไปเลยครึ่งหนึ่ง
เรื่องโรงพยาบาลพวกฉันเตรียมไว้พร้อมแล้ว นับจากนี้เป็นต้นไป เกมใหม่ที่
กินให้อิ่ม นอนให้หลับ ไปผ่าตัดอย่างคนสุขภาพดีก็พอ ผ่าตัดเสร็จเมื่อไหร่
ชีวิตของแกก็เบาขึ้นครึ่งหนึ่งแล้วละ!”

มือที่กุมผ้าขนหนูร้อนของซางเยี่ยกำแน่นขึ้นโดยไม่รู้ตัว

เอาสิ

พวกแกกามมนุษย์คิดเตรียมไว้หมดแล้วสินะ

ถ้าอย่างนั้นก็เสร็จทำเป็นรับปากไปก่อน จากนั้นเมื่อไปจากที่นี่ พุงตัว
ให้รถชนตายกลางถนน ยอมให้อวัยวะถูกรถบดและ ไม่ขอให้มันได้
แลกเป็นเงินสดให้กามมนุษย์พวกนี้อ่างเด็ดขาด

“...ได้” เสียงของซางเยี่ยสั้นเครือ ไม่กล้าเงยหน้า

แต่น่าเสียดาย ซางเยี่ยโลกสวยไปหน่อย

“มันต้องอย่างนี้สิ บนโลกนี้มีเรื่องอะไรคุ้มไปกว่านี้อีกละ จริงไหม”
เสี่ยวเงินใช้รองเท้าตบไหล่ของซางเยี่ย พูดว่า “อ้าว เอมันไปขังไว้ในห้องข้างๆ
ห้องนี้ หากังพลาสติกสักใบให้มันใช้ขับถ่าย”

ซางเยี่ยสะดุ้งเฮือก

“อะไร...ทำไม” ซางเยี่ยตกใจ ตัวเย็นเยียบ

เสี่ยวเงินจุดบุหรี่ขึ้นอีกมวน พูดว่า “เกออย่าคิดมากไปเลยนะ เสี่ยวเงิน

คนนี้เป็นคนยังไงใครบ้างไม่รู้ ฉันน่าจะไม่กลัวว่าแกกลับไปแล้วจะหายหัว จนหาตัวไม่เจอหรอก แต่กลัวแกออกไปแล้วจะไม่มีเงินกินข้าว ไม่มีผ้าห่ม ห่มนอน อีกร่างตอนนี้แค้นวมไปทั้งตัว ถ้าเกิดเดินๆอยู่หกล้มขึ้นมา ตั้บไต บาดเจ็บตรงไหนจะทำยังไง เพราะฉะนั้น สองสามวันนี้คงอยู่ที่นั่นแหละ รอให้ ลูกค้าจ่ายเงินเสร็จพร้อมผ้า ก็จะส่งแกตรงไปโรงพยาบาลเลย!”

ชายเย้ยที่บาดเจ็บไปทั้งตัว มองตาถลนดูลูกสมุนพวกนั้นหัวตบขึ้นมา

มาเพื่อไม่เพียงอยากหาเงินอย่างเดียว

คนพวกนี้ชื่นชอบการเห็นผู้อื่นต้องเจ็บปวดเพราะการมีตัวตนอยู่ของพวกเขา

ก่อนกามนุษย์พวกนี้จะตกนรก ต้องมีคนอีกมากมายนักตกนรก
ไปก่อน...